

DONKER- BLOED

Elrien
Scheepers

Human & Rousseau

HOOFSTUK 1

Drie minute.

Net drie minute voor die polisiehommeltuie se volgende patrollievlug oor Sunnyside. Bitter min tyd.

Ek hurk en sit my hand op die meisie se skouer. Haar bruin vel is klam van die misreën.

Sy kreun. Ek ruk my hand weg, raak dan weer aan haar. “Kan jy opstaan?” My stem klink hol in die naglug.

Sy lig haar kop en probeer haarself regop druk, haar asem dun soos wasem oor warm teer. Haar linkeroog is toegeswel, haar lip bloederig.

Iets pluk in my keel. Wie het haar so verrinneweer? “Lê stil.” My stem is sag. Ek druk haar weer plat op haar maag. Kyk om my rond. Sal vinnig ’n plan moet maak. Die straat is verlate. Hologramnaamborde van daggakafees en avatarklubs flits, die ritme geweerkaats in reënboogpatrone op die nat straat. Vullisblikke staan saamgebondel tussen sakke rommel teen ’n muur agter my. Wáár kan ek haar wegsteek?

Ek ruk toe ek die hommels se hoëfrekwensiesuis hoor, soos weeluse op soek na bloed wat pols onder ’n dun vel.

Hulle is op pad. Ek het nie meer tyd nie. “Jy moet opstaan!” My stem is dié keer skerper. Ek sit my arm om haar skouers en probeer haar oplig.

Haar kop val op haar bors. Sy kners op haar tande. “Te . . . seer . . .” mompel sy.

En sy is ’n dooie gewig. Ek gaan haar definitief nie regop kry nie.

Twee minute.

My hart dreun in my bors. As die hommels haar kry . . . die deportasie-tatoeëermerke op haar skouer is so duidelik, al kors dik littekens daaroor. Die hommels kan die kleinste detail optel. Sy het nie ’n kat se kans nie! En daar is iets aan haar, iets weerloos in die fyn neus en vol mond en kort hare in klein krulletjies teen haar kopvel. Ek moet haar help.

Sy kreun en rol stadig om op haar rug. Daar is nog tatoeëermerke in die waai van haar elmboog, nog littekens. En dan sien ek haar hande. Haar naels is geskeur, haar vingerpunte bebloed. Sy dra handskoene. Swart kneukelhandskoene met rooi veters. En ek snap. Sy’s ’n hokvegter.

My mond word droog. Onwettige immigrant, onwettige hokvegter. Groot probleme wat ek regtig nie nodig het nie. En daarby het ek belangriker dinge om te doen vanaand. Dalk moet ek eerder net opstaan en wegloop?

Sy kreun weer. Probeer kruip, weg van my af. Haar een been sleep agterna. “Ek sal oukei wees . . . los my . . .” Haar stem klink flou. Die wit van haar oë is helder teen haar donker vel. Sy sukkel om op haar hurke te kom, tuimel dan weer

in 'n bondel neer. Sy kan nie opstaan nie. En ek kan nie wegloop nie. Onwettige immigrant of nie.

Een minuut.

Ek haak my hande onder haar skouers in, buig my knieë, haal diep asem. Ek lig haar en mik na die vullisdromme 'n paar treë agter my. Sy's verdeksels swaar, al lyk sy so klein. Ek voel hoe die spiere in my rug saamtrek, vervat my hande, trek weer. Sy beweeg uiteindelik.

Ek ruk toe sy haar asem skielik skerp intrek. Dalk 'n gebreekte rib? Ek het wraggies nie nou tyd om na nog beserings te soek nie, en ek het ook nie tyd om my daaroor te bekommer nie. Sy sal net moet uithou! Sy is seker aan meer seerkry in die hok gewoond, in elk geval. Dis óf dit, óf sy word môre weer deur die Etswagoli-polisiediens gedeporteer.

Ek sleep haar oor die nat straat. Bondel haar tussen die vullisdromme in. My asem jaag. Hoeveel tyd het ek oor? Sekondes? Ek skeur een van die sakke oop, keer die vuilgoed oor haar uit, gril toe ek groenteskille en nat papiere en nog pap, stinkende gemors met my kaal hande oor haar krap. Hopelik sal die hommelhittesensors haar herken as 'n slapende bedelaar? Solank hulle net nie die wonde en deportasie-tatoeëermerke optel nie. Ek kom regop en vee my hande aan my spanbroek af. Ook maar goed ek kan nie sien wat alles in daai sakke lê en vrot nie.

Die gesuis van die hommels word harder.

Ek drafstap in die rigting van die naaste neonverligte kroegdeur, loop dan stadiger. Maak of ek daar wil ingaan.

Die hommels inspekteer almal wat verdag lyk. As ek net my asemhaling egalig kan kry! En as my hartklop te vinnig is, sal die hommels dit dalk ook optel. Nugter alleen weet watter opgraderings hulle in die laaste week gehad het.

En dan is die hommels hier. Ses blinknat metaalvalke in gelid laag oor die straat, hulle rooi sensorliggies flitsend. Klein antennas wat soos lang spinnekoppote ronddraai.

Wat as hulle haar raaksien?

Ek ruk toe my polspaneel groen flits en 'n boodskap in my gesigsveld verskyn. Dis uit fokus in die mistige lug. Ek druk my slimlens stywer teen my oogbal vas.

Waar's jy, Sybella? Jy's laat.

As Jax my op my naam noem, is hy klaar vies.

Oppad. Krisis. Praat nou-nou weer stuur ek terug.

Ek moet konsentreer om dit deur te kry. Dis moeilik om gedagtetekste te stuur as 'n mens bang is, maar ek wil nie nou met my polspaneel peuter en die hommels se aandag trek nie.

Ek leun teen die deur. Hoe stiller ek staan, hoe beter.

Die hommels vlieg stadiger. Hulle hang bo die vullisblikke waar die meisie lê. As sy net nie nou beweeg nie!

Een van die hommeltuie sak laer oor die rommel. My asem snak in my keel. Sy rooi sensorliggies flits vinniger. Ek knyp my oë toe. Wag vir die alarm wat die polisie met hulle geneties gemodifiseerde dubbelspierhonde gaan roep.

Maar dan styg die hommel weer hoër. Hy kom in gelid met die ander.

Hulle versnel, flits deur die misreën en verdwyn oor my kop in die donker strate van Sunnyside.

Ek blaas my asem stadig uit, voel hoe al die spiere in my lyf ontspan.

Die kroegdeur voor my vlieg oop, tref my amper in die gesig. Twee mans storm uit. Ek moet agteruittree om uit hulle pad te bly.

Die een man is groot en gespierd, sy arms dik soos outydse dakbalke. Hy swaai 'n kort wysvinger onder die neus van die kleiner ou voor hom. "Wat het jy met haar gedoen?" Dit klink of hy drie kernbomme gelyk gaan laat ontplof.

Die kleiner man vee 'n beringde hand deur sy mosselgroen Mohawk-kuif. "Ek het haar hier gelos. Sy was pretty out of it." Hy vou sy arms en haal sy skouers op.

"Wel, jy het 'n halwe job gedoen, want sy is clean gone!" Spierman gluur op en af in die straat. Sy klein ogies flits oor my.

Ek trek my kraag stywer om my nek, druk my hande in my baadjie se sakke en draai my rug op hulle.

"Hei jy! Kom hier!" blaf hy in my rigting.

Ek hou my doof en stap weg.

Sy stem saag weer deur die naglug. "Waarom het jy verdomp nie jou dik kop gebruik nie?"

Dankie tog hy't besluit om my te los en weer op Kuifkop te pik. "Ek wil nie hê sy moet weer naby een van my vegters kom nie!" bulder hy voort. "Sy sit julle almal ore aan. Julle lyk soos gorillas met hangovers in vergelyking met haar. Mors

net my geld! Soek haar, jou dom donder! Maak seker sy weet wat vir haar wag. Sy beter nie weer haar pote in die hok sit nie!”

“Yes, yes, ek sal haar kry! Chill net!”

Dit raak stil agter my. Ek waag dit om oor my skouer te loer.

Spierman is terug in die kroeg. Kuifkop sloop straat af, in die rigting waarin die hommeltuie verdwyn het. Dit lyk nie of hy regtig van plan is om die hele nag na haar te soek nie. Baie meer geïnteresseerd in wat op sy polspaneel aangaan.

Ek haal weer asem. Die meisie sal seker nou veilig wees. Of dalk nie? Wat sal gebeur as Kuifkop haar tussen die dromme ontdek? En daarby is dit amper weer tyd vir die volgende hommelvlug.

Ek kyk na my polspaneel. 21:30. My afspraak met Jax was al ’n halfuur gelede. Sal hy nog by Zonga’s wees? Hy is nie die geduldigste mens wat ek ken nie. Allesbehalwe.

Kan jy wag? Daar’s iets wat ek eers moet doen stuur ek ’n boodskap. Dis die eerste keer in weke dat hy laat weet het hy het inligting oor Ma en Jynna. Ek moet hom sien. Maar die meisie is in die moeilikheid, ek kan haar mos nie net los nie? Al is sy nie regtig my probleem nie. Ek moet haar by my woonstel kry. Haar polspaneel lyk swartmark. Outyds, on-effektief. Sy gaan nie medtech hê nie en duidelik kan sy nie net by ’n hospitaal inwals nie.

Oukei, oukei, ek sal wag. Maar maak gou. Wat vang jy aan? flits Jax se boodskap.

Help iemand. Ek is nou-nou daar. Bestel solank vir my 'n Coke. Tegnies gesproke sal die Coke al warm wees teen die tyd dat ek by Zonga's aankom, maar enige iets om hom nog 'n rukkietjie daar te hou. En ek drink ook nie eintlik Coke nie, ek hou van kleins af nie daarvan nie. Gelukkig weet Meliwami hoe belangrik dit is dat ek Jax vanaand sien. Hy sal hom ook vra om vir my te wag.

Die straat om my is steeds verlate. Dié tyd van die aand, met die gereelde hommelpatrollies, kuier die meeste mense eerder in die daggakafees en plesierhuise waarvoor Sunny-side en Arcadia so bekend is.

Dis net die bedelaarkinders wat nog soos nat katte hier rondkruip. Die kinders met die karretjies. Waar gaan ek nou een kry? Ek kan nie die meisie met my elektriese skaatsplank by my woonstel kry nie.

Ek stap na die meisie en buk weer by haar. Sy lê op haar sy, halflyf uitgekruip onder die rommel. Sy is sopnat van die sagte misreën en bewe dat haar tande rittel. Ek sal vinnig 'n plan moet maak, want sy gaan nie die winterkoue veel langer kan oorleef nie, nie in net die kortbroek en klein spantop wat sy aanhet nie. En daarby het sy seergekry.

“Wat het jy daar?”

Ek vlieg op en swaai om. Die seun voor my is seker skaars dertien, maar sy arms is sterk en seningrig. Vuil slierte hare hang oor sy voorkop. Die skoene aan sy voete is verslete. Hy snuif, vee sy neus met sy voorarm af.

Ek sug verlig toe ek 'n houtkarretjie agter hom sien. “Dis

iemand wat seergekry het. Kan jy help? Ek moet haar in Eastwood kry, gou ook.”

Hy staan nader, loer na die meisie tussen die vullisdromme, vou sy arms. “Het jy ching-ching om my te pay? Nou, voor ek die job doen.” Hy hou sy hand na my uit.

Ek voel in my baadjiesak, haal twintigrandstukke uit en stop hulle in sy hand.

Hy kyk met ’n frons na die geld. Trek groot oë vir my. “Wat moet ek hiermee koop? Is jy serious?”

“Dis al wat ek by my het! Asseblief!” Daar’s nie nou tyd om met ’n straatkind te kibbel nie.

Hy staar na die geld. Knik uiteindelik sy kop. Hy staan nader en saam sleep ons die meisie tot by sy karretjie.

Sy steun toe ons haar oplig en help om op die lendelam bankie te sit.

Die seun trek sy gesig op ’n plooi. “Sy stink na ’n halfdooie hond!”

Ek rol net my oë en glimlag. Hy’s ’n mooi een om te praat. Maar dankie tog hy is hier, al ruik hy self baie na ’n dooie muishond.

Ek druk ’n paar ekstra note in die seun se hand. “Dankie dat jy gehelp het,” sê ek toe ek die deur agter hom toestoot.

’n Halfuur is verby vandat ons die meisie op die karretjie gelaai het. Kan ek ’n vreemdeling sommer net in my huis los? Ek sug. Eintlik is daar nie nou meer ’n keuse nie. Sy lê halfwakker in my bed, en ek moet gaan.

Ek's op pad stuur ek vir Jax. Hoop maar hy wag nog.

My oë vlieg deur die woonstel. Wat hier is regtig belangrik vir my? Die bank en bed is oud, al die bekers en borde in die kombuisie is oud, die kas met my spuitverfkanne is met my DNS-vingerkode gesluit. Die digbundels en storieboeke, die bont blokkieskombers wat ek by Ouma Olivia geërf het. Dit behoort veilig te wees, dis ook oud. En niemand sal seker die hangmandjies met plante wegdra nie.

My oog val op Thys. Thys is deesdae die enigste ding wat ek nie wil verloor nie. Dit en Pa se klein skildery, maar dit het ek ook toegesluit. Nie dat Thys lyk na die eerste ding wat iemand sal steel nie. Maar wie weet? Mense is eienaardige goed. Dalk versamel sy vreemde, vuil poppe. Sê nou sy hou van die kraaiman van materiaal, met sy skerp bek, swart hoed en vertoingde baadjie? Die kraaipop waarvoor Jynna as klein dogtertjie so bang was, maar wat sy ook nie kon weerstaan nie. Haar geliefkoosde speelding. Sy was mal oor hoe hy haar laat gril het. Selfs toe sy al 'n tiener was, het Thys sy plek op haar bed gehad.

Ek tel die kraaipop van my bed af op, druk hom in my rugsak, skakel die lig af en trek my voordeur toe. Jax wag.